

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929

ΔΡΙΘ. 6

Ο ΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΜΙΑΣ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ

Ἐρρήθη ὅτι ὁ νέος Ὑφυπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς ζητεῖ φόρον ἐπὶ τῶν ἀγάμων κυρίως διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ, ἀποθνήσκοντα ἕκ τε τῆς κακῆς διαίτης αὐτῶν καὶ τῆς μὴ ὑγιεινῆς περιποιήσεως κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν. Ἡ θνησιμότης τῶν βρεφῶν εἶνε σχετικῶς μεγάλη, διότι παρ' ἡμῖν «μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 12ου μηνὸς φθάνει εἰς 20 ο)ο, ἐνῶ ἡ ἀναλογία τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν φθάνει μόνον εἰς 10 ο)ο». Ὑπάρχουν κράτη τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει, ἐν ᾧ τοῦναντίον εἰς ἄλλα ἐλαττοῦται. Ἐν Γερμανίᾳ αὐξάνει ἀλματικῶς. Τῆς Ἰταλίας αὐξάνει κατὰ 500,000 ἐτησίως, ἐν ᾧ τῆς Γαλλίας μόνον κατὰ 60,000. Ἐπομένως ἐντὸς 75 ἐτῶν ἡ Ἰταλία θὰ ἔχῃ διπλάσιον ἀριθμὸν κατοίκων.

Ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχομεν ἀτυχῶς ἀσφαλῆ στατιστικὴν διὰ νὰ γνωρίζωμεν περὶ τῆς αὐξήσεως ἢ μὴ τοῦ πληθυσμοῦ. Πάντως ὁμοῦ παρατηρεῖται ἐλάττωσις γάμων καὶ γεννήσεων. Ἐν τῇ Ἰ. ἡμῶν Μητροπόλει παρατηρήθη, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐλάττωσις γάμων κατὰ 300 καὶ πλεόν τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη τῶν γάμων καὶ τῶν γεννήσεων, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, εἶνε φανερὰ διὰ πολλοὺς λόγους. Πολλοὶ δὲ δυστυχῶς τῶν λεγομένων ἀριστοκρατῶν ἐμποδίζουσι τὴν παιδοποιεῖαν διὰ διαφόρους λόγους, εἴτε διότι δῆθεν δὲν δύνανται νὰ ζήσουν καὶ ἀναπτύξουσι τὰ τέκνα των, εἴτε διὰ ν' ἀποφύγουν τὰς ἐνοχλήσεις τῆς μορφώσεως αὐτῶν, εἴτε, τέλος, διὰ νὰ μὴ χάσουν αἱ μητέρες τὴν θαλερότητα καὶ τὰς διασκεδάσεις. Οὐχὶ ἄπαξ ἠκούσαμεν ψευδοαριστοκράτας, καὶ δὴ μητέρας, νὰ ὑποστηρίζουσι ὅτι ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πολλὰ τέκνα· πρὸς αὐτὰς οὐδεμίαν ἰσχυσεν νουθεσία. Εὐτυχῶς ἡ τριακὴ λύμη ἀριστοκρατῶν τινῶν δὲν εἰσεχώρησεν εἰς τὰ χωρία ὅπου μάλιστα πολλοὶ ἐρχονται εἰς γάμον εἰς μικρὰν ἡλικίαν.

Παλαιότερον ἠῦξάνεν ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγεννῶντο τέκνα ὑγιᾶ καὶ ἀκμαῖα καὶ διετηροῦντο, διότι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἠθικοὶ καὶ δὲν εἶχον δηλητηριασθῆ ὑπὸ τῶν μiasμάτων τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ὁ γάμος εἶνε ἱερός· εἶνε μυστήριον· εἶνε ἀνδρὸς

καὶ γυναικὸς συνάφεια καὶ συγκλήρωσις τοῦ βίου παντὸς θεοῦ τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία», κατὰ τὸν ὅρισμόν τοῦ Μοδεστίνου. Ὁ ἠθικὸς οὗτος δεσμὸς φέρει τὴν παιδοποιεῖαν κατὰ Θεόν. Εἶνε δὲ καθήκον παντὸς ἀνθρώπου νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον—ἐκτὸς ἂν ἔχῃ αἰτίας φυσικὰς—, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκει τὴν σχετικὴν εὐτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ ἄγαμος, ὅταν δὲν ἔχῃ ὑψηλοτέρους λόγους, εἶνε δυστυχῆς διότι δὲν αἰσθάνεται τέρψεις ἠθικὰς καὶ εὐγενεῖς· πολλοὶ δὲ ἄγαμοι εἰς τὸ βαθὺ γῆρας δὲν ἔχουν βοηθοὺς ἢ προσφιλεῖς διὰ νὰ τοὺς περιποιηθῶν ἢ εἰς τὰς ἀσθενείας νὰ τοὺς περιθάψουσι. Ὁ Ἀδ. Κοραῆς ἔγραφε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Βασιλεῖον: «Εἶνε, φίλε μου, βίος δυστυχήματος ὁ ἄγαμος βίος». Ἄλλως τε πολλοὶ ἄγαμοι ἐξ ἐγωῖσμοῦ περιπίπτουσι εἰς ἁμαρτήματα καὶ πάθη ἀκατανόμαστα τὰ ὁποῖα συντρίβουσι τὴν ὑγίαν καὶ καθιστοῦσι τὴν ζωὴν δυστυχῆ καὶ ἐλεεινῆν.

Ὁ γάμος εἶνε κῆπος τῆς Ἐδέμ. Ἐν αὐτῷ φύονται καὶ ἀναπτύσσονται πάντα τὰ ὄρατα καὶ εὐδῶδη ἄνθη τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως καὶ πάσης ἀρετῆς καὶ δὴ ὅταν ἔχῃ τις εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον γυναῖκα ὡς σύζυγον, ἦτις δὲν ἀποβλέπει εἰς τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἀλλ' εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν κατὰ Θεὸν μόρφωσιν τῶν τέκνων. Λαμπρῶς περὶ τούτου ὁμιλεῖ ὁ Ἀμασειᾶς Ἀστέριος. «Ἡ γυνὴ μέλος ὑπάρχει, βοηθὸς ἐστὶ, συνεργὸς εἰς διαγωγὴν βίου, εἰς παίδων γέννησιν· νόμου ἐπίκουρος, θλίψεων παραμυθία φύλαξ τῆς ἐστίας, θησαυρὸς τῶν κτημάτων· τὰ αὐτὰ τυπουμένη, τὰ αὐτὰ χαίρουσα· κοινὸν κεκτημένη τὸν πλοῦτον, εἰ πορεῖ· τὴν μοχθηρίαν οἰκονομοῦσα πενίαν εὐμηγᾶνως καὶ καρτερικῶς ἀντέχουσα πρὸς τὰ παρ' ἐκείνης ὀδυνηρά· ἐπιμέχθου παιδοτροφίας ἀνεχομένη διὰ τὴν πρὸς σὲ συνοίκησιν». Ἄλλ' ὁ ἄγαμος; Ὁ ἄγαμος δὲν ἀναπτύσσει τὰ αἰσθηματά του· δὲν συμπαθεῖ εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων· ἀποδύει σκληρὸς καὶ ἐγωῖστος, ἐκτὸς ἂν ἀνεκαίνισθη διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὡς συμδύει εἰς ἐξαιρετικὰς φύσεις ἀνθρώπων, οἵτινες «ἐδουλόχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Ἡ ἠθικὴ εὐρωστία τῶν ἀνθρώπων αὐξάνει τοὺς γάμους καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸν πληθυσμόν. Ἄλλως ὁ φόρος τῆς ἀγαμίας θὰ ἔχῃ μόνον ταμειυτικὸν σκοπόν. Ἐπὶ τῆς καταπτώσεως τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἐγένετο νόμος κατὰ τῆς ἀγαμίας καὶ ἀτεκνίας, ἀλλ' ὁ

νόμος δὲν ἐπήνεγκεν ἀποτέλεσμα διότι «ἡ διαφθορὰ δὲν ἦτο πλέον ἐλαττωματικὴ, ἀλλὰ τερατώδης», ὡς λέγει ὁ Σενέκας. Αἱ γυναικίκες ἐμέτρουν τὰ ἔτη ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον. Τὸ πλῆθος τῶν ἐταίρων ἠϋξανε καὶ τὰ διαζύγια εὐχερῶς ἐγίνοντο, οὕτως, ὥστε ὁ Ἰ. Ἰερώνυμος ἀναφέρει περὶ γυναικῶς νυμφευθείσης τὸν εἰκοστὸν τρίτον σύζυγον, οὕτως αὐτὴ ἦτο ἡ εἰκοστὴ πρώτη γυνή.

Δυστυχῶς δὲ καὶ παρ' ἡμῖν τελευταῖον ὑπάρχει ἡ αὐξησις τῶν διαζυγίων κατόπιν μάλιστα τοῦ ἀντικανονικοῦ νόμου περὶ τοῦ ἀσυμβιβάστου τῶν χαρακτηρῶν, καὶ δὴ ἐν ταῖς πύλαις. Ἄλλοτε σπανιώτατα ἐγίνοντο διαζύγια· σήμερον εὐχερῶς παρέχονται ταῦτα καὶ τὸ κακὸν τοῦτο ὑπαισέρεται καὶ εἰς τὰ μικρότερα χωρία, διότι ὑπάρχουν δικηγόροι τινὲς συμβουλευόντες, χάριν εὐτελοῦς κέρδους, τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου.

«Ὁ νόμος ἀγαμίας»,—ὁ φόρος τῶν ἀγάμων—, θὰ φέρῃ μὲν ὀλίγα χροῖματα εἰς τὸ κράτος, ἀλλὰ δὲν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν αὐξησιν τῶν γάμων καὶ τοῦ πληθυσμοῦ. Μόνον ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος αἰσθάνεται τὸ καθήκον νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ν' ἀποκησῇ τέκνα καὶ νὰ παλαίῃ ἐν τῇ πάλῃ τῆς πολυμύχθου ζωῆς. «Ὁ φρόνιμος καὶ χρηστοτήτης ἄνθρωπος, λέγει ὁ σοφὸς Ἄδ. Κοραῆς, ἔχει χρέος καθὼς παρέλαθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ τὴν λαμπάδα τοῦ βίου, οὕτω καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τοὺς ἄλλους· τοῦτο εἶνε τὸ θούλευμα καὶ τὸ δόγμα τῆς φύσεως». Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἔλεγον «Δὸς τῇ φύσει κ' αὐτὸς τέκε τοῦμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης». Ὁ ἀσεβὴς ἢ ἀνήθικος εἶνε ἐγωῖστος καὶ ζητεῖ μόνον τὴν χλιδὴν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς παροδικῆς ζωῆς, διότι αὐτὸς ἔχει ὡς σκοπὸν τὸ «φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὐριοὶ γὰρ ἀποθνήσκομεν». Τοῦτο δεικνύει ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία καὶ ἡ καθ' ἡμέραν πείρα.

Ἀληθῶς παραμένουν ὄντως ἀγαμοὶ καὶ παρθένοι χάριν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς πατρίδος· αὐτοὶ εἶνε ἥρωες. Παραμένουν δὲ καὶ ἄλλοι αἰτινες ἐργάζονται χάριν πτωχῶν ὀρφανῶν ἀδελφῶν, αἰτινες ἔχουν ἀνάγκην προστασίας. Ἄλλ' οἱ ἀγαμοὶ ἐκ δειλίας πρὸς τὰς οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις ἢ ἐξ ἀκολασίας εἶνε ἀξιοὶ καταδίκης· δὲν εἶνε ἀληθεῖς Χριστιανοί. Ὁ εὐσεβὴς καὶ ἠθικὸς παλαίει ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ ἀρετὴ φέρει τὴν εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν, ἀλλ' ἔχει πολλάκις δυσκολίας καὶ ὀδύνας. Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ εἶνε ἡ θυσία τῶν παθῶν καὶ αὐτῶν πολλάκις τῶν θεμιτῶν κλίσεων. Τοιοῦτους ἐναρέτους δημιουργεῖ ἡ Χριστιανικὴ πίστις. Ἐν τῇ εὐσεβείᾳ οἰκογενεῖα ἀναπτύσσονται ἀφοσιώσεις, θυσίαι καθημεριναί, ἡρωϊσμοὶ τιμῆς καὶ ἀξίας.

Ἐν τῷ γάμῳ ἀπαιτεῖται νὰ ἔχουν οἱ γονεῖς ὑγείαν, διότι ἀσθενεῖς καὶ παράλυτοι φυσικῶς, ἕνεκα ἀκολασίας ἢ ἀλκοολισμοῦ, φέρουν τέκνα ἀσθενῆ καὶ ἐλεινὰ, τὰ ὅποια ἀποθνήσκουν προῶρως ἢ, ἐπιζῶντα, εἶνε δυστυχῆ. «Ἀμαρτίαι γονέων, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή,

παιδεύουσι τέκνα». Ἄλλὰ καὶ ἡ συγγενογαμία βλάπτει διότι οὐκ ἀπόγονοι γίνονται ἀσθενεῖς. Τὸ αἷμα διαφθείρεται. Ἡ οἰκογένεια σωματικῶς καὶ πνευματικῶς μαραινεται καὶ, τὸ δεινότατον, γεννῶνται τέκνα τυφλά, κωφά, παράφρονα, ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ στειρώσις, ὡς συχνάκις συμβαίνει. Διάσημος ἰατρὸς ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρίνει ἐπιστημονικῶς τὴν ἐκ τοῦ συγγενικοῦ γάμου προῖουσαν νοθεῖαν τῆς φυλῆς καὶ τὴν ἐπὶ μᾶλλον μικροβιότητα ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν γάμων. Ἡ καλλιτέρα δὲ ἀπόδειξις τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν τῶν αἱμομεικτικῶν γάμων εἶνε ὅτι αἱ ἀρχαιότεραι εὐγενεῖς οἰκογένειαι τῆς Εὐρώπης ἐξηφανίσθησαν σχεδὸν πᾶσαι ὡσεὶ διὰ μυστηριώδους ἐκδικήσεως τῆς φύσεως.

Ἐκ τούτων ἀποδείκνυται ὅτι πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ εὐρωστίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς φυλῆς ἀπαιτεῖται πρώτιστα καὶ μάλιστα ἡ ἠθικὴ μόρφωσις καὶ παιδαγωγία διὰ τῆς Θρησκείας ἐκείνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἀναγεννᾷ καὶ καθαρίζει καὶ ἐνισχύει ἐν τῇ πολυμύχθῳ ζωῇ. Μόνον εἰ' αὐτῆς ἀνορθοῦνται οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἔθνη. Ἦ ἀνθρώπινα μέσα καὶ οἱ νόμοι δὲν φέρουν δραστηκὰ ἀποτελέσματα· δὲν σώζουσι τὰ ἔθνη. «Ἀπλῶς τε ἀδύνατον καὶ πολλῆς εὐθελείας ὅστις οἶεται τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ὀρρωμένης προθύμως τι πράξει ἀποτροπὴν τινὰ ἔχειν ἢ νόμων ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῷ δεινῷ», ὅπως εἶπεν ὁ Θουκυδίδης.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

Ἡ ΘΕΟΣΟΦΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ περίπτωσις τῶν εἰς τὴν Θεοσοφίαν μεταπιπτόντων Χριστιανῶν.

Εἰς προηγουμένα ἄρθρα εἶδομεν πῶς ἐμφανίζεται καὶ τί πράγματι εἶναι ἡ Θεοσοφικὴ κίνησις καὶ δὴ εἴπομεν ὅτι ἀποτελοῦσα ἰδίαν θρησκείαν, παρὰ τὸν ἀντίθετον ἰσχυρισμὸν τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς, πρὸς οὐδεμίαν θρησκείαν δύναται ἐν τῇ πραγματικότητι νὰ συμβασθῇ. Πολλῷ μᾶλλον—εἴπομεν—ἐφ' ὅσον ἀπορρίπτει τὴν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ τελείαν τοῦ θείου θελήματος ἀποκάλυψιν οὐδεμίαν πρὸς αὐτὸν δύναται νὰ ἔχη σχέσιν, δεδομένης μάλιστα τῆς τεραστίας ἀρνήσεως ἣν διὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἀποτελεῖ ἡ ἐπὶ τὸν Χριστὸν ὡς ἓνα τῶν «διδασκάλων τῆς θείας σοφίας» πίστις τῶν Θεοσόφων, τῶν ἐξιουσούντων τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν Βούδαν τὸν Μωϋσῆν καὶ τόν... Κρισναμούρη. Φίλος τοῦ γράφοντος, ἐκ τῶν ἄρτι εἰς τὴν Θεοσοφίαν μεμνημένων, ἐκπροσωπῶν ἀναντιρρήτως καὶ ἄλλους ὁμόφρονάς του, ἐξεπλάγη διὰ τὰ συμπεράσματα ἐκείνα, τὰ ὅποια θεωρεῖ ὡς ἀποτελέσματα παρεξηγήσεως τοῦ συστήματος τῆς Θεοσοφίας, καίτοι ἡμεῖς οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν εἴπομεν, ἀλλ' ὅ,τι τὸ θεοσοφικὸν πρόγραμμα λέγει αὐταῖς φράσεσι παρουσιάσα-

μεν καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀντίληψιν ἀπλῶς συ-
νεκρίναμεν. Ὁ φίλος μας πιστεύει ὅτι καὶ τὴν Θεο-
σοφίαν ἀκολουθῶν παραμένει χριστιανὸς πάντοτε καὶ
μάλιστα παρ' αὐτῆς ἐνδυναμούμενος γίνεται τελειό-
τερος ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τοῖς ἔργοις. Τὸν γνωστὸν
τοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν
Θεοσοφίαν μεταπιπτόντων ἀνεφέραμεν ἤδη καὶ προ-
ηγουμένως, διότι καὶ ἠκούσαμεν αὐτὸν πολλάκις καὶ
κατὰ κόρον ἐπαναλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων
τῆς κατηγορίας ταύτης. Καὶ περιτετεῖ μὲν βεβαίως
πᾶσα ἐπανάληψις τῶν λόγων δι' οὓς ἀσυμβίβαστος
τυγχάνει πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν ἡ Θεοσοφία καὶ
ἀβάσιμος τελείως ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμὸς,
τὸ πρῶγμα ὅμως ἔχει ἀνάγκην ἐξηγήσεως καὶ σκοπὸς
τῶν ἐπομένων γραμμῶν εἶναι νὰ ἐξετασθῇ ἡ λυπηρὰ
μὲν, πλὴν πραγματικὴ, περίπτωσις τῶν Χριστιανῶν
ἐκείνων, ὅσοι εἰς τὴν Θεοσοφίαν προσέρχονται καὶ
μάλιστα ἔχουσι τὴν γνώμην ὅτι οὕτω γίνονται τε-
λειότεροι Χριστιανοί. Χρειάζεται δὲ ἡ περίπτωσις
αὕτη νὰ ἐξετασθῇ ὄχι ἀπλῶς ἐκ λόγων φιλομαθείας,
ἀλλὰ διότι ἀποτελεῖ τὸ ἰσχυρότερον μέσον προπα-
γανδισμοῦ τῆς Θεοσοφίας, εἶναι δηλαδὴ ὡς προσηλυ-
τιστικὴ μέθοδος, ὅτι καὶ ἡ πολυθρύλλητος Οὐνία.

Ὁ ἀκούων τοὺς ἀπὸ χριστιανῶν θεοσόφους δια-
μαρτυρομένους διὰ τὴν... ἀδικίαν (;) ἥτις γίνεται εἰς
βάρος των καὶ μάλιστα ὁ ἀκούων αὐτοὺς ὁμιλοῦντας
περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν δύναται
νὰ μὴ παρασυρθῇ καὶ νὰ μὴ πιστεύσῃ ὅτι πρόκειται
περὶ τῶν πιστοτέρων τοῦ Ἐσταυρωμένου πιστῶν.
Διότι ἐπιμελῶς ἀποκρύπτονται τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ἐπὶ
τῶν ὁποίων προσκορῶνται ἡ πίστις ἡ χριστιανικὴ καὶ
μετὰ προσοχῆς παρακάμπτονται οἱ σκόπελοι ἐπὶ τῶν
ὁποίων δύναται νὰ συντριβῇ τὸ εὐθραυστον σκάφος
τῶν τοιούτων ἰσχυρισμῶν. Καὶ διερωτῶνται πολλάκις
οἱ ἄνθρωποι: Μήπως πρόκειται λοιπὸν περὶ ἰδιο-
τροπίας τινὸς τῶν θεολόγων, οἱ ὅποιοι δὲν δύναται
ἢ δὲν θέλουν νὰ γνωρίσουν τὴν πραγματικὴν πίστιν
τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν; Μήπως πρόκειται ἀπλῶς περὶ
ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι, ὡς περισσότερον ἐλευθερόφρο-
νες, θεωροῦνται ἀπλῶς ἐπικίνδυνοι διὰ τὸ ἐκκλησια-
σιακὸν συγκρότημα καὶ διὰ τοῦτο παρεξηγοῦνται;
Διὰ τί οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τοιουτοτρόπως ὁμιλοῦσι
περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐναντίον οὐδεμιᾶς χριστιανικῆς δι-
δασκαλίας καταφέρονται, οὐδεμίαν χριστιανικὴν ἀλή-
θειαν ἀρνοῦνται; Καὶ ὅτι μὲν δὲν πρόκειται περὶ
θεολογικῆς ἰδιοτροπίας, οὔτε περὶ θιγομένων ἐκκλη-
σιαστικῶν συμφερόντων καὶ ποῦ κεῖται ἡ βασικὴ τῶν
θεοσόφων πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν διαφορὰ, εἴπομεν
ἤδη ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ· διὰ τί ὅμως οἱ ἀπὸ

χριστιανῶν θεοσοφοὶ οὕτως ἐμφανίζονται, τοῦτο εἶ-
ναι τὸ περιεργότερον, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀνεξήγητον, ἐὰν
ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ ἀντίληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οὗ-
τοι περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ ἰδέα τῶν ἀρχαίων «Γνωστικῶν» περὶ μυστικῆς
παραδόσεως, ἀγνωστομένης ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς Ἐκ-
κλησίας, ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐμφυτεύεται τὸ πρῶτον εἰς τὸν
νοῦν τῶν ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν θεοσοφίαν
μυουμένων, καὶ παρουσιάζεται λοιπὸν ἡ θεοσοφία
πρὸς αὐτοὺς βαθμηδὸν ὡς τὸ σύστημα τῶν ἀληθειῶν,
τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἐνεπιστεύθη εἰς μόνους τοὺς μα-
θητάς του, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαδοθῇ
εἰς τὸν πολὺν λαόν, ἀλλὰ διετηρήθη ἄγραφον μεταξὺ
τῶν ἐκλεκτῶν χριστιανῶν, ὅπως ἀκριβῶς διεδίδοντο
καὶ τὰ μυστήρια τῶν ἀρχαιοτέρων θρησκείων. Ἐννο-
εῖται ὅτι τοιαύτης βάσεως δοθείσης καὶ τοιαύτης με-
θόδου τηρουμένης τὰ πράγματα εὐοδοῦνται ἀπολύ-
τως καὶ οὐδεὶς φθόνος ἐὰν ὑπάρχῃ ἀριθμὸς τις χρι-
στιανῶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον παραπλανωμένων.
Ἄλλὰ τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ ἴδωμεν μεταξὺ ποίων
χριστιανῶν στρατολογοῦνται τῆς πλάνης ταύτης τὰ
ἄκακα θύματα καὶ ἡμεῖς τοῦλάχιστον γνωρίζομεν ὅτι
πρόκειται περὶ χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι μὴ δυνηθέντες
δι' οἰονδήποτε λόγον νὰ ἴδωσι τὴν ἐν τῇ χριστιανικῇ
Ἐκκλησίᾳ ἀλήθειαν, ἔχοντες δὲ ἐμφυτον τὴν κλίσιν
πρὸς τὰ μεγάλα κατορθώματα καὶ ἀπαιοδοῦντες
διὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ φαυλότητα, εὐ-
κόλως δύναται νὰ προέλθωσιν εἰς τὴν μελέτην συ-
στήματος ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς ὁρμωμένου. Ἡ
Θεοσοφία δὲν παρουσιάζεται ὡς ὁργάνωσις ἐξωχρι-
στιανικὴ πρὸς αὐτοὺς, καθ' ὃν ἤδη εἶδομεν τρόπον,
ἀλλ' ὡς σύστημα, ὅπερ θέλει νὰ τηρήσῃ τοὺς γνησί-
ους πιστοὺς καθαρὸς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δῆθεν
παρεξηγήσεων τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐνταῦθα
ἀκριβῶς κεῖται πολλῶν πιστῶν ἡ ἀχίλλειος πτέρνα.
Πόσον τεράστια ἀντιφάσεις ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἰσχυ-
ρισμῷ τούτῳ γνωρίζουσιν ἤδη ὅσοι ψυχραίμως καὶ
ἀπροκαταλήπτως μελετῶσι τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰς
ἀντιφάσεις ταύτας δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ ἡ ὑπερευ-
αισθησία τῶν τῆς θεοσοφίας προσηλύτων καὶ ἐντεῦ-
θεν αἱ διαμαρτυρίαι ὅτι ἀδικοῦνται καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ
ὅτι εὖρον ἀληθῶς τὸν Χριστόν.

Ἄλλὰ ὑπὸ τοῦ γεγονότος τούτου καὶ ἐξ ἄλλων ὁμοίων
ὁδηγούμενοι δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ὁ Χρι-
στιανισμὸς εἶναι ἄγνωστος εἰς πολλοὺς διανοουμένους
χριστιανούς, οἱ ὅποιοι καὶ θὰ ἤθελον καὶ θὰ ἠδύ-
ναντο—ἐὰν τὸν ἐγγώριζον—νὰ τὸν ζήσουν καὶ ἀπο-
τέλεσμα τῆς καταστάσεως ταύτης εἶναι τὸ ὅτι ἄλλοι
μὲν ἐξ αὐτῶν, οἱ ψυχρότεροι τὸ συναίσθημα ἢ ἀμελέ-

στεροι περὶ τὰς πνευματικὰς ἐκζητήσεις, διόκεινται ψυχρῶς καὶ ἀδιαφόρως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλοι δέ, οἱ θερμότεροι καὶ ἀνησυχότεροι, εὐκόλως ἀσπάζονται ὅ,τι παρουσιάζεται ὡς δυνάμενόν πως ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἐνδομύχους τῶν ἀνάγκας, γινόμενοι οὕτως ἀκούσιοι ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ζήτημα ἄρα γε εὐθύνης τῶν ἰδίων, ἢ μήπως καὶ οἱ φαινόμενοι πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἀφορμὴ τοιούτων παρεκτροπῶν; Ἀλλὰ περὶ τούτου εἰς τὸ προσεχές.

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ Γ. & ΑΙΚ. ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑ

Εἶναι καὶ ἄλλοθεν γνωστὴ ἡ εὐεργετικὴ δρασίς τοῦ «Ὁρφανοτροφείου Γεωργίου καὶ Αἰκατερ. Χατζηκωνσταντά», τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν διευθύνεται ὑπὸ ἐνὸς πραγματικῶν ὀρφανοτρόφου, τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δημ. Μπαλάνου. Ἐπανειλημμένως δὲ ἡ «Ἐκκλησία» ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξάσῃ τὸ ἀθόρυβον, ἀλλὰ καὶ θετικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον σταθερῶς διεξάγεται ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ἰδρυματος τούτου. Δὲν παρέλκει ὅμως ὁ ἐν τῇ παρουσίᾳ στήλῃ εἰδικώτερος περὶ τοῦ Ὁρφανοτροφείου λόγος, διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ παράσχωμεν συνολικὴν εἰκόνα τῆς ἐν τῇ πόλει μας τελουμένης πρὸς κοινωνικὴν ἀντίληψιν ἐργασίας. Ἔχομεν ὑπ' ὄψει μας τὰς τελευταίας ἀπολογιστικὰς ἐκθέσεις τοῦ Ἰδρυματος καὶ τὰ δημοσιευθέντα ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἴδρυσιν καὶ τὴν σημερινὴν διοργάνωσίν του, ὁρμώμεθα δὲ εἰς τὸν πρὸς τὸ ὑπέροχον ἔργον του θαυμασμόν μας ἀπὸ τῶν προσωπικῶν μας ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ἐπαφῆς μας πρὸς τινὰς παιδαγωγοὺς καὶ τοὺς παιδαγωγούμενους τοῦ λαμπροῦ Ὁρφανοτροφείου.

Ἡ ἴδρυσις τοῦ «Ὁρφανοτροφείου Γ. καὶ Αἰκ. Χατζηκωνσταντά» ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αἰοδίμου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γεωργίου Κ. Χατζηκωνσταντά, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, ὅπως διὰ τοῦ περισσεύματός τῆς περιουσίας του ἰδρυθῆ «ἐν καλὸν κατάστημα ὅπου καὶ ὅπως τὸ ἐγκρίνουν (οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης του) εὐλογον πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν», ἀπεφασίσθη δὲ ἐν Μόσχᾳ τῇ 25 Μαρτίου 1853 ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης Χατζηκωνσταντά, Ἀνατωνίου Κομιζοπούλου, Μιχ. Π. Σταμέροβ καὶ Ἀναστασίου Γ. Χατζηκωνσταντά τῇ συναινέσει καὶ τοῦ ἐτέρου υἱοῦ τοῦ διαθέτου Ἰωάννου. Ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρυματος ἐγένετο τῷ 1856 ὅτε ἡ περιουσία αὐτοῦ εἶχεν ἀνέλθει εἰς 256000 δρχ. περίπου. Ἡ

περιουσία ὅμως αὕτη ἠξήθη βαθμηδὸν διὰ πλείστον δωρεῶν διαφόρων φιλανθρωπῶν, ὥστε νὰ δύναται σήμερον—παρὰ τὴν γενικὴν οικονομικὴν κρίσιν—νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ προϊοῦσα τοῦ Ἰδρυματος ἀνάπτυξις.

Ἡ προσπάθεια, ἣτις καταβάλλεται ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ Χατζηκωνσταντά ἀποβλέπει εἰς τὴν περισυλλογὴν ὅσων δύναται ὀρφανῶν καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀριωτέραν ἐπαγγελματικὴν τῶν μόρφωσιν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀπαραιτήτων πρώτων σχολικῶν μαθημάτων.

Οἱ τὸ πρῶτον εἰσαγόμενοι τροφίμοι κατατάσσονται εἰς τὸ Προπαιδευτικὸν λεγόμενον Τμήμα ἐνθα διδάσκονται τὰ μαθήματα τῶν τεσσάρων τάξεων τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, μεθ' ὃ εἰσάγονται ἀναλόγως τῆς ἀτομικῆς τῶν κλίσεως καὶ τῶν φυσικῶν τῶν δεξιότητων εἰς τὰ ἐντὸς τῶν Ὁρφανοτροφείων θαυμασίως λειτουργοῦνται Ἐργαστήρια ἐν ᾗ συνεχίζουσι καὶ τὰ μαθήματα τῶν δύο ὑπολειπομένων ἀνωτέρων τάξεων τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

Σήμερον διδάσκονται ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ ὑπὸ εἰδικῶν τεχνιτῶν ἡ ὑποδηματοποιία, ἡ ὄραπτικὴ, ἡ ἐπιπλοποιία, καὶ ἡ μηχανουργικὴ, εἶναι δὲ γνωστὴ καὶ ἡ «μουσικὴ τῶν ὀρφανῶν τοῦ Χατζηκωνσταντά», διότι οὐκ ὀλίγα μουσικὰ τάλαντα ἀναπτύσσονται διὰ τῆς ἐπιμελέστατα γινόμενης καλλιέργειας αὐτῶν ἐν τῷ ἰδρυματι. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς χρήσεως 1927 παρουσίασεν ἔσοδα 3.932.249.95 καὶ ἔξοδα 4.051.325 δρ. Τοιοῦτοτρόπως ὄχι ἀπλῶς ἐθίζονται οἱ νεαροὶ τροφίμοι τοῦ Ὁρφανοτροφείου νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ εἶναι ἄξιοι τῆς εἰς αὐτοὺς παρεχομένης ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ ἀποκτώσι σοβαρώτατα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἐφοδία. Ἀποτελοῦσι δ' ἀνανιργήτως τίτλους τιμῆς διὰ τὸ ἴδρυμα οἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα διασκορπισμένοι τεχνῖται, παλαιοὶ τροφίμοί του, πολλοὶ τῶν ὁποίων καὶ συνεχίζουσι τὸ εἰς αὐτοὺς γενόμενον εὐεργέτημα μαθητεύοντες ἄλλους νεαροὺς εἰς τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐνέπιστώθησαν οἱ εὐεργέται καὶ προστάται αὐτῶν. Διότι ἐκτὸς τῆς σχολικῆς καὶ τῆς τεχνικῆς μορφώσεως, ἣτις παρέρχεται εἰς τοὺς οὕτω προστατευομένους ὀρφανούς, εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἀξία ἰδιατέρας ἐξάρσεως ἡ συστηματικὴ καὶ ἀοικνος τῶν νέων τούτων προπὸνησις εἰς τὰ ἔργα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ ὄλη τῶν τροφίμων ὀργάνωσις καὶ ἡ ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ ζωὴ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὄχι μόνον ν' ἀναπτύσσονται αἱ φυσικαὶ αὐτῶν δεξιότητες καὶ νὰ γίνωνται πηγαὶ ἐντίμου πορισμοῦ τῶν ἐφοδίων τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ψυχικαὶ ἰκανότητες ἁρμοι-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εορτή	Ἦχος
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	3: Κυρ. ΙΕ' Λουκά	Κυρ. ΑΒ'	Β'	β'
	10: > ΙΖ' Ματ. (Ταλ.)	Ἀγ. Χαραλάμ.	Γ'	γ'
	17: > ΙΖ' Ματθαίου (Χαναanaίας)	Κυρ. ΙΖ'	Δ	δ'
	24: > ΙΖ' Λουκά (Τελ. Φαρισαίου)	> ΚΕ' (Προδ.)	Ε'	πλ.α'

κς νὰ συνεξελίσσωνται εἰς ἀποτελέσιν χαρκτηρῶν ἱκανῶν ν' ἀντιδράσωσι κατὰ τῶν βιωτικῶν περιπετειῶν καὶ νὰ γίνωσι χρήσιμα μέλη καλῶς ἐννοουμένης κοινωνίας χρηστῶν πολιτῶν.

Τὰ μέσα τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ψυχαγωγίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὄλην κοινωνικότητα, ἧτις διακρίνει τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ Ὁρφανοτροφείου ὁργάνωσιν, παρέχονται δαψιλέστατα, ὅσους δ' ἠτύχησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐν Βαρκίτζη θερμὴν κατασκηνῶσιν τῶν τροφίμων του δύναται ν' ἀνιληφθῆ διατὶ τόσον ἀνεπιφυλάκτως ἐκφραζόμεθα περὶ τοῦ ἔργου τούτου. Διότι ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀβίαστον καὶ διὰ τοῦτο ἄδολον τῶν πάντων προσπάθειαν διὰ νὰ καταστήσωσιν εὐτυχέστεραν τὴν διαμονὴν των, ἐκεῖ ἀντιλαμβάνεται τις εὐκολότερον τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀθορόβου ἐργασίας ἧτις διεξάγεται ὑπὸ τὰ φιλόξενα δώματα τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χαντζηκῶντα. Καὶ δὲν δύναται τότε παρὰ νὰ αἰσθανθῆ τις χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν, διότι ὑπάρχουσι κέντρα τοιαῦτα εἰς τὰ ὁποῖα καταδικάζεται εἰς ἀτροφίαν ὁ ἐγαῖσμος καὶ σφρηλατεῖται ἡ νέα γενεὰ τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ καταστῆ ἀδάμαστος ὅταν ἐπιστῆ ἡ στιγμή τῆς ἐπιβολῆς τῶν ἰδεωδῶν δι' ὧν ἀνατρέφεται ὑπὸ τόσον στοργικῶν καὶ δεξιότεχνῶν φίλων τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀπορούσης ὀρφανίας θεορμῶν προστατῶν.

E. Γ. Μ.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

(Αἱ κυριώτεραι εορταὶ τῆς εβδομάδος)

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

6. Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φώτιος ἀποτελεῖ μίαν τῶν σπουδαιότερων φυσιογνωμιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐγκυκλοπαιδικώτατος τὴν μόρφωσιν ὡς ἱστορικός, φιλόσοφος, φιλόλογος, μαθηματικός καὶ ἰατρός ἔτι, ἐνέκνυψεν εἰδικώτερον εἰς μελέτας θεολογικὰς παρὰ τὴν ἐπιφανῆ αὐτοῦ πολιτικὴν ἐν τῷ πολιτικῷ Βυζαντίῳ θέσιν καὶ τὰ πολιτικὰ ἀσχολήματα. Ἐξαναγκασθεὶς νὰ δεχθῆ τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωθιεράρχου τῆς βασιλευούσης ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων, διεκρίθη διὰ τὴν εὐρύτητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δράσεως, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πρωτοβουλία αὐτοῦ διὰδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς τότε ἔτι ἐθνικοὺς Σλαύους. Ἡ πολιτεία αὐτοῦ ἢ ἀπτόητος ὡς πρωθιεράρχου τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας προσεπέδωκεν εἰς αὐτὸν ἐχθροὺς ἰσχυροὺς

καὶ δεινοὺς ἐν τε τῇ Βυζαντινῇ αὐλῇ καὶ τῷ Βατικανῷ, ἐνῶ δ' ἐντεῦθεν ἀνεθεματίζετο ὑπὸ τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης, ἐκεῖθεν ἀπηλαύνετο τῆς βασιλευούσης εἰς ἔξορίαν (387), ἵνα καὶ αὐθις μετὰ δωδεκαετίαν ἀνακληθῆ, διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ πάλιν τῆς ἐνεργουῦ ἐκκλησιαστικῆς δράσεως. Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἢ «Μυριόβιβλος» ἢ «Βιβλιοθήκη» αὐτοῦ εἶνε πασίγνωστος ὡς μνημεῖον περιφανῆς τῆς εὐρυτάτης αὐτοῦ μορφώσεως, τῆς κριτικῆς αὐτοῦ ὀξυνοίας καὶ τῆς τοῦ ὕφους ἐκφραστικωτάτης λακωνικότητος. Ἐτελεύτησεν ἐν τῇ ἔξορίᾳ τῇ 6 Φεβρ 897, οὐ πολὺ δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του ἢ Ἀνατολικῆ Ἐκκλησία κατέταξεν αὐτὸν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων τῆς διὰ τοὺς μακροὺς καὶ εὐθαρσεῖς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνας, διὰ τοὺς ὁποίους κατέστη μετὰξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως σημεῖον ἀντιλεγόμενον, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πλουσιωτάτη περὶ αὐτοῦ φιλολογία καὶ ἡ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπιφανοῦς Hergeröther μεγάλῃ καὶ ἐργώδῃ προσπάθεια τοῦ λατινισμοῦ ὅπως μειώσῃ τὸ κῦρος τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς καὶ κλονήσῃ τὸ ἐφ' οὗ εὐθὺς μετὰ τὴν τελευτήν του ὑψώθη βῆθρον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ρόδος.

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, τὸ Βατικανὸν διώρισε τὸν σεβ. Τζιοβάνι Μάριο Καστελλάνι ἀρχιεπίσκοπον Ρόδου. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι μὴ ὑπάρξαντός ποτε, καὶ σήμερον δὲ τέλεον ἀγνώστου ὄντος, κατολικοῦ ποιμνίου ἐν Ρόδῳ, οὔτε ἐν τῷ παρελθόντι εἶχε σταλῆ ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐδρας ἱεράρχης λατῖνος εἰς Ρόδον, οὔτε καὶ νῦν ἔχει τινα λόγον ὑπάρξεως. Ἐπειδὴ δέ, κατ' ἀκολουθίαν, ὁ νῦν τὸ πρῶτον διορισμὸς λατίνου Ἀρχιεπισκόπου εἰς Ρόδον ἐξηγεῖται ὡς ἀφορῶν μόνον εἰς σκοποὺς ἐκλατινισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων τῆς νήσου κατοίκων διὰ συστηματικῆς λατινικῆς προπαγάνδας, τῆς ὁποίας ἡ συγκρότησις ἀπαιτεῖ τὴν ἐπὶ τόπου παρουσίαν εἰδικοῦ ὀργάνου τοῦ Βατικανοῦ, ἀγεται τις εἰς τὸ λυπηρὸν συμπέρασμα, ὅτι ἡ γνωστὴ προσπάθεια τῶν ἰταλικῶν πολιτικῶν κύκλων πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ ἀνακηρύξῃ τὴν μητρόπολιν Ρόδου εἰς Ἐκκλησίαν αὐτοκέφαλον ἀπεσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν ὀρθόδοξον Ρόδον εὐχερεστέραν λείαν τοῦ λατινισμοῦ διὰ τῆς ἀποσπάσεως αὐτῆς ἀπὸ φυσικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κορμοῦ. Πιστεύομεν, ὅτι ὁ νῦν κυβερνῶν τὰς τύχας τῆς Ἰταλίας καὶ προχθὲς μόλις ὑπογράψας σύμφωνον φιλίας μετὰ τῆς Ἑλλάδος, θὰ προσέξῃ ἵνα μὴ τὸ ζήτημα τοῦτο δηλητηριάσῃ τὰς ἀγαθὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ πρὸς τὴν φίλην Ἰταλίαν διαθέσεις.

Ἐγγλωττος στατιστικῆ.

Μία στατιστικὴ λέγει, ὅτι ἐν Ἑλλάδι λειτουργοῦν 70 ξένα σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτῶσιν 11,400 μα-

θηταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἐκ τῶν σχολείων τούτων ἀμερικανικὰ εἶνε 4 (μετὰ μαθητῶν 537), γαλλικὰ 23 (μαθ. 4512), γερμανικὰ 2 (339), ἰταλικὰ 12 (2167), ρουμανικὰ 23 (943), καὶ ἰσραηλιτικὰ 6 (μετὰ 1229 μαθητῶν). Ὁ ἀναγνώστης θὰ συννομολογήσῃ ὅτι ἀριθμοὶ τινες εἶνε ἐκφραστικώτατοι καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγάγῃσιν εἰς πολλὰς βαθεῖας ἀλλ' ἅμα καὶ στοιχειώδεις σκέψεις καὶ κράτος καὶ γονεῖς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τοὺς τελευταίους.

«Διάδος πτωχοῦς...»

Ὁ τύπος ἀνέγραψεν ὅτι δύο νέοι τῆς ἀγγλικῆς τιτλούχου ἀριστοκρατίας, οὓς καὶ κατονομάζει καὶ διὰ τῶν φωτογραφιῶν των καθιστᾶ γνωρίμους εἰς τὸ κοινόν, ἀποφασίσαντες νὰ ἀσκήσουν πτωχεῖαν ἐμπράγματον, διέδωκαν τὰς μεγάλας των περιουσίας εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ κατέστησαν οὕτω ἑαυτοὺς ὑποκείμενον μακρᾶς τοῦ ἀγγλικοῦ ἰδίως τύπου ἀρθρογραφίας. Τὸ διάβημα τῶν καλῶν τέκνων τῆς ἀριστοκρατίας πλουτοκρατίας, γενόμενον ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν διεξάγεται πυρετωδῶς τὸ ἀγώνισμα τοῦ ταχέος καὶ δι' οἰωνδήποτε μέσων πλουτισμοῦ, εἶνε βεβαίως ἀξίον πολλῆς προσοχῆς. Δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη τὰ ἐλατήρια τῆς οἰκειοθελοῦς πτωχεύσεως ταύτης· ἀλλ' ἂν ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς προτρεπτικῆς προστακτικῆς τοῦ Δουκ. ιη', 22, ἡ σύγχρονος κοινωνία εὐρίσκειται ὁμολογουμένως πρὸ φαινομένου διδακτικωτάτης ψυχολογίας.

Ἡ μέθη.

Ἡ Κυβέρνησις γείτονος κράτους μελετᾶ τὴν ἐπιβολὴν δρακοντείων ποινῶν εἰς τοὺς δημοσίᾳ ἐμφανιζομένους οἰνόφλυγας. Οἱ ἀρχαῖοι σπαρτιάται, ἐκ τοῦ ναυτίου, ἐπίτηδες ἐμέθυσκον ἀνδρας καὶ ἐνεφάνιζον αὐτοὺς δημοσίᾳ, καὶ δὴ ἔμπροσθεν τῶν νέων, ἵνα καταφανῆ καθίστανται τὰ παροινούμενα. Τῶν ἀντιθέτων τούτων μέτρων εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ σκοπός. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ δευτέρα περίπτωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ διδασκαλίας ἀμέσου, ἀποδείκνυται ἀτελεσφόρητος, ὡς μαρτυρεῖ ἡ καθημερινὴ πείρα, καλὸν εἶνε νὰ ἐφαρμόζηται τὸ μέτρον τῆς αὐστηροτέρας ποινῆς κατὰ πάντων ὅσοι, ἐπιλήσμονες τῆς φύσεώς των, ἐμφανίζονται καὶ δημοσίᾳ ὡς ζῶσαι ἀπρέπειαι, κυλίουτες τὴν ὥραίαν τοῦ Θεοῦ εἰκόνα σὺτῶ ἄλογον καὶ ἄψυχον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς.

Εἰς τὸν δῆμον.

Αὐτοχειράφетоί τινες ἑλληνίδες γυναῖκες, τοῦ κυρίου τῆς γυναικὸς προορισμοῦ ἐπιλανθανόμεναι, ἐπόθησαν νὰ δρᾶσιν καὶ ἔξω τοῦ οἴκου καὶ συναγείρασιν καὶ ἄλλας κατὰ τεκμήριον προῖσταμένας πολλῶν

γυναικείων σωματείων, ἠξίωσαν παρὰ τῆς Πολιτείας ἰσοπολιτεῖαν πρὸς τοὺς ἀνδρας ἐν τῷ δικαιώματι τοῦ ψηφοφορεῖν. Καὶ τίς μὲν ὑπῆρξε μετὰ τὸ διάβημα τοῦτο ἢ περὶ αὐτοῦ ψήφος τῆς κοινῆς γνώμης, δῆλον ἐγένετο ἐκ τῆς θυμοσόφου εὐτραπελίας τῶν δημοσιογραφικῶν χρονογραφημάτων. Ἄλλ' ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ψηφοφορεῖον αὐτῆς εἶνε τῆς οἰκογενείας ἢ ἐστία ἢ ἱερά, ἐνθα ἡ μήτηρ εἶνε τὸ πρόσωπον τὸ πρωτεῶον ἐν τῇ τοῦ οἴκου οἰκοδομῇ· ἐν αὐτῇ ἐγκλείεται ὁ μέγας προορισμὸς τῆς σοφῆς γυναικός. «Σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς». Πολὺς φόβος ὑπάρχει μήπως τὴν σοφίαν τῆς χριστιανῆς γυναικὸς ὑποκατέστησε καὶ παρ' ἡμῶν ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀπὸ τοῦ οἴκου εἰς τὸν δῆμον ἐξαλλομένης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ, Ἱ, Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδριάσεις τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐξετάσασα διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς ὑποθέσεις.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκέφθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας.

— Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας ἐτοιμασθεὶς ἤδη καθ' ὅλα πρόκειται νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν. Ὁ Χάρτης οὗτος ἐστηρίχθη ἀπολύτως ἐπὶ τῶν γνωμῶν τῆς Ἱεραρχίας μετ' ἐλαχίστων τροποποιήσεων.

— Πρὸς διαπραγματεύσιν τῆς συμβάσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀναλήψεως τῆς διαχειρίσεως καὶ βαθμιαίας ἐκποιήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ἀπεφασίσθη ὅπως καταρτισθῇ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἀνωτέρων οικονομολόγων καὶ τραπεζικῶν, καὶ ἐξ ἀντιπροσώπων τῆς Ἱ. Συνόδου. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ λήξῃ ταχέως. Ὑπάλληλοι τῆς Τραπέζης ἐπανειλημμένως προσελθόντες ἤδη εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον διάφορα στοιχεῖα.

— Τὴν 28ην παρελθόντος μηνὸς εἰσῆχθη ἐπ' ἀκροαματικῆς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν εἰδικῶν Ἐφετείων Ἀθηνῶν ἡ δίκη περὶ τῶν γενομένων δῆθεν καταχρήσεων ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Πετράκη παρὰ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀντωνίου, ὡς διευμπάνισαν πρὸ τετραετίας συκοφάνται τινὲς ἀναμίξαντες καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἀπαλλαγέντα διὰ βουλευμάτων. Ἡ δίκη διήρκεσεν ἐπὶ τριήμερον, ἐξερευνηθέντων δὲ τῶν διαφόρων περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐνδελεχῶς ἐξονυχισθέντων τῶν διαφορῶν σημείων τῆς κατηγορίας, τόσον ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας ὅσον καὶ τῶν τῆς υπερασπίσεως ἀπεδείχθη περιτρώως ὅτι οὐδεμία κατάρχησις ἔλαβε χώραν. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν ἐξῆρε κατὰ τὴν ἀγόρευσίν του τὴν ὑπερῶν συμφερόντων τῆς Μονῆς δρᾶσιν τοῦ ὑπὸ κατηγορίαν ἡγουμένου καὶ προέτινε τὴν ἀθώωσίν του, τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, δι' ἧς οὐ μόνον ἀπήλλαξε πάσης κατηγορίας, ἀλλὰ καὶ ἐπίηνεσεν τὸν ἀδικῶς διασυρθέντα κληρικόν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς χθὲς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐδίδαξε πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνων.

— Παρεπιδημοῦσιν ἐν Ἀθήναις οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος Γερμανός, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός, Βελᾶς καὶ Κορίνθης Ἰωάννης, Πολυανῆς Κύριλλος, Γόργυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Ρουμανίας ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ Πάσχα ἐορτασθῆ ἐν Ρουμανίᾳ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῇ 31ῃ τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου ἀντὶ τῆς 5ης Μαΐου, καθ' ἣν θὰ ἐορτασθῆ ὑπὸ πασῶν τῶν λοιπῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Συνόδου προῦκάλεσε ζωντανὴν δυσαρρέσκειαν μεταξὺ τῆς δημοσίας γνώμης καὶ ἰδίως ἐν Βεσσαραβίᾳ, ζητεῖται δὲ ὅπως τὸ Πάσχα ἐορτασθῆ τὴν 5 Μαΐου, ὅπως ἀπεφασίσθη καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Δι' ἐράνων γενομένων ἐν τοῖς ναοῖς τῆς ἐν τῇ Πολωνίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1928 ἡγοράσθησαν κώδωνες οἵτινες ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς ἐν Ἰαπωνίᾳ ὀρθοδόξους.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ διάπρεπής καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου κ. Deissmann περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου διελθὼν διὰ Σόφιας κατὰ τὴν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἐπιστροφὴν του ὁμίλησεν ἐνώπιον ἐκκλησιαστικοῦ ἀκροατηρίου περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀπ. Παύλου, ἐν ἄλλῃ δ' εὐκαιρίᾳ περὶ τῆς

ἐν Στοκχόλμῃ συγκροτηθείσης Συνδιασκέψεως, ὡς καὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐν Ἐφέσῳ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ γενομένων ἀνασκαφῶν.

— Ἐν Ὁλλανδίᾳ συνέστη Σύνδεσμος τῶν τυχοῦσῶν θεολογικῆς μορφώσεως γυναικῶν, ὁ πρῶτος γυναικεῖος Θεολογικὸς ἀνὰ τὸν κόσμον ὀργανισμός. Αἱ θεολογοῦσαι αὗται γυναῖκες ἐκτελοῦσιν καθήκοντα βοηθῶν τῶν ἱεροκηρῶν, εἰς μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἐδόθη τὸ δικαίωμα νὰ κηρύττῃ τὸν θεῖον λόγον διὰ τοὺς νέους ἐν τινι τῶν ναῶν τῆς Χάγης. Πρὸς τὸ παρὸν ὁ Σύνδεσμος ἀριθμεῖ 16 μέλη. Φέρεται ὅτι προσεχῶς θὰ λυθῆ εὐνοϊκῶς ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἀπὸ πολλοῦ ὑπ' αὐτῶν τεθὲν ζήτημα τῆς ἐκτελέσεως καὶ ποιμαντορικῶν καθηκόντων ἐν ταῖς εὐαγγελικαῖς καπέλλαις. Ἦδη ἐν Ἑλβετίᾳ θεολόγοι τινὲς γυναῖκες κηρύττουσι συνεπείᾳ ἀδείας τὸν θεῖον λόγον, τελοῦσι δὲ καὶ μυστήρια, ἰδίως ἐν Ζυρίχῃ καὶ Γενεύῃ.

— Ἐν Γαλλίᾳ θεωρεῖται ἐν τῶν σπουδαιότερων συγχρόνων φιλολογικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων ἡ ὑπὸ τοῦ οἴκου Bernard Grasset ἀνάληψις τῆς ἐκδόσεως τῆς Κ. Διαθήκης ἐν γαλλικῇ γλώσσῃ τὰς διὰ μεγάλας λαϊκὰς μάζας. Τοῦτο δὲ διότι πρῶτην ταύτην φορὰν μεγάλη καὶ πασίγνωστος ἐκδοτικὴ ἐπιχείρησις ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδοσὶν τῆς Κ. Δ. συμφώνως πρὸς τὰς συγχρόνους φιλολογικὰς ἀπαιτήσεις καὶ ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τοῦ συγχρόνου γαλλικοῦ βιβλίου, τὴν τόσον ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου γνωστήν. Ἡ Κ. Δ. καὶ ἀνὰ τὸν κατολικὸν ἐν γένει κόσμον, καὶ εἰδικώτερον ἐν Γαλλίᾳ, δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τὰς εὐρεῖας λαϊκὰς μάζας βιβλίον. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἐκδοσὶν ταύτην, ἐν οἰφδήποτε βιβλιοπωλεῖῳ οἰοσδήποτε ἀγοραστῆς θὰ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὸ τέως ἄγνωστον εἰς αὐτὸν Εὐαγγέλιον. Ἡ εἰς τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν ἐγένετο ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου, τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες ἀνεθεωρήθη καὶ διορθώθη ὑπὸ τῶν εἰδικωτέρων.

— Οἱ ρωμαῖκοι κληρικοὶ κύκλοι βαρῶς φέροντες τὴν εὐρεῖαν ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν κυκλοφορίαν τῶν ὑπὸ τῆς Βρετανικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας ἐκδομένων ἀγιογραφικῶν κειμένων ἀπεφάσισαν νὰ προβῶσιν εἰς ἰδίαν ἐκδοσὶν τῆς ἀγ. Γραφῆς ἐν γλώσσῃ Ἰταλικῇ πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ. Τὴν ἐκδοσὶν ἀνέλαβεν ἡδὴ ὁ ἐκδοτικὸς Οἶκος «Cardinal Ferrari» κατὰ μετάφρασιν εἰς τὴν ἰταλικὴν οὐχὶ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου, ἀλλ' ἐκ τῆς Βουλγάρας.

— Ὡς γνωστόν, τῇ 19-21 Αὐγούστου παρ. ἔτους ἐν Κολωνίᾳ συνέστη ἔκθεσις τοῦ ἐντύπου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὴν προσήκουσαν θέσιν κατεῖχεν ὁ θρησκευ-

τικὸς Χριστιανικὸς Τύπος. Τῆς Ἐκθέσεως μετέσχον ἀντιπρόσωποι 14 χωρῶν ὑπὸ πρόεδρον τὸν ἐκ Βερολίνου δόκτωρα Χίνδερερ, πρόεδρον τῆς διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Χριστιανικοῦ Τύπου. Ὁ ἐκ Γαλλίας ἀντιπρόσωπος πάστορ Ζεζεκέλ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ καθήκοντος τῆς Ἐκκλησίας νὰ χρησιμοποιοῖ τὸν χριστιανικὸν τύπον πρὸς διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἰδέας ἀπὸ πασῶν τῶν ἐπόψεων τῆς θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Τὴν δρᾶσιν τοῦ χριστιανικοῦ τύπου ἐν τῷ ἔργῳ τῆς παγκοσμίου ἐνώσεως διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνέπτυξαν παμμερῶς ὁ πρόεδρος δόκτωρ Χίνδερερ, καὶ ὁ δόκτωρ φὸν Λίντσε ἐκ Ν. Ὑόρκης. Ἡ συνέλευσις τῆς ἐκθέσεως ἐξήνεγκεν ἀποφασισιν νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτῆς πρὸς τὸν δ-ρα Χίνδερερ διὰ τὴν μεγάλην του συμβολὴν εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν πρῶτην ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐμφάνισιν τοῦ χριστιανικοῦ τύπου. Κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν παρῆσαν 5.000 ἀκροαταί, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἀνεπτύχθη ἐξ ὄλων αὐτοῦ τῶν πλευρῶν τὸ ζήτημα τοῦ προορισμοῦ τοῦ θρησκ. τύπου.

NEA BIBLIA

Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή: Ἐπετηρὶς τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1927—28. Ἀθῆναι 1928, σελίδες 76, μετ' εἰκόμων.—Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ἤρξατο δημοσιεύουσα ἰδίαν Ἐπετηρίδα ἐγκρίσει τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου καὶ μερίμνη τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς. Ἡ Ἐπετηρὶς διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὸ διοικητικόν, διδακτικόν καὶ λοιπὸν προσωπικόν τῆς Σχολῆς, τὰς διεπούσας αὐτὴν διατάξεις, τὸ μαθητολόγιον, τὴν ἐτησίαν γενικὴν ἔκθεσιν τοῦ Διευθυντοῦ περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῆς, τὸν Ἀπολογισμὸν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων καὶ τῶν κληρονομίων καὶ κληροδοτημάτων, καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ καθόλου εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τῆς Σχολῆς βίον κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ δημοσιεύονται διατριβαὶ καθηγητῶν, ὧν οἱ τίτλοι: Φιλανθρωπικὴ δρᾶσις τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου· Ἐχει δικαίωμα τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον νὰ τροποποιῇ τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν; ὑπὸ Κ. Ι. Δυοβουνιώτου Οἱ ἐπικηδεῖοι λόγοι τοῦ Βοσσανέτου: ὁ τῆς Ἐρριέτης τῆς Γαλλίας βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, ὑπὸ Καρόλου Σπάρταλη· Ἡ περὶ ἀστραπῆς καὶ κεραυνῶν τελευταία θεωρία ὑπὸ Βασ. Κ. Σπηλιοπούλου. Θεοδόσιος Βενιζέλος (παλαιὸς καθηγητὴς τῆς Σχολῆς 1821—1900) ὑπὸ Κωνστ. Κουραβέλου. Ἡ Σχολὴ εἶνε ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων διὰ τὴν ὡραίαν ἔκδοσιν, ἣτις ἀναντιρρήτως θὰ ἀποβαίῃ βελτίων ἐαυτῆς προϊόντος τοῦ χρόνου.

«Δελτίον Συνδέσμου πρὸς καταπολέμησιν τῆς βλασφημίας τῶν θείων».—Νέον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, καὶ περιέχον διδακτικὴν ὕλην σχετικὴν πρὸς τὸν σκοπον

τοῦ εἰρημένου καλοῦ Συνδέσμου, οὗ Πρόεδρος ἐπίτιμος τυγχάνει ὁ Παναγ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος.

Ἀργυρίου Π. Σακελλαρίου δ. Θ. Καθηγητοῦ, Πρέπει νὰ διδάσκηται ἡ Παλαιὰ Διαθήκη; Ἀθῆναι 1928. Ἐν τῷ νέῳ του ἔργῳ τούτῳ ὁ σ. ἐν πρώτῳ μὲν κεφαλαίῳ ὑπεραμύνεται τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις κατὰ τῶν προσπαθούτων ν' ἀποξενώσωσιν αὐτὰ τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας· ἐν κεφαλαίῳ δὲ δευτέρῳ διατρίβει μερικώτερον περὶ τὴν Π. Δ. ἀναίρων τὰς κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου ἀντιρρήσεις τῶν ἐπιπολαίως αὐτὴν γνωσκόντων. Τοῦ βιβλίου τὴν μελέτην συνιστᾷμεν ἰδίᾳ εἰς τοὺς καθηγητὰς τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων.

Φύσις καὶ Χαρακτὴρ τῆς Οὐνίας.—Οἱ Οὐνῖται ἐν Ἑλλάδι.—Τρεῖς Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου πρὸς τὸν οὐνίτην Ἐπίσκοπον Θεοδοφρουπόλεως Γεώργιον. Ἀθῆναι 1928.—Ἐν τῷ τεύχει τούτῳ ἐξεδόθησαν κατ' ἀνατύπωσιν ἐκ τῆς «Ἀναπλάσεως» αἰ γνωσταὶ ἐπιστολαὶ τῆς τοῦ μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πολυχρότου πρὸς τὸν οὐνίτην ἐπίσκοπον ἀλληλογραφίας.

ΟΜΙΛΙΑΙ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΓΑΛΑΝΟΥ

Εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὰ Εὐαγγέλια
ὄλων τῶν Κυριακῶν

Θὰ ἐκδοθῶν ἐν ὄλῳ 36 τεύχη, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ περιληφθῶν ἐξακόσαιοι ὁμιλίαι ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων θρησκευτικῶν, φιλοσοφικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, ἠθικῶν, οἰκογενειακῶν, παιδαγωγικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἠθικοπολιτικῶν θεμάτων, ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς πάντοτε ἀπόψεώς των.

Ἡ ἔκδοσις θὰ ἦνε μηνιαία, ἕκαστον τεῦχος θὰ περιέχη 15 τοῦλάχιστον ὁμιλίαις. Τὸ πρῶτον τεῦχος θὰ ἦνε ἔτοιμον περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τούτου.

Συνδρομὴ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν προπληρωτέα διὰ 12 τεύχη δρ. 180. Ἐξάμηνος δρ. 90. Τρίμηνος δρ. 45. Δι' ἕκαστον τεῦχος δρ. 15.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν γίνονται δεκταὶ ἐγγράφαι μὲ προπληρωμὴν διὰ 12 τεύχη. Μὲ ἀποστολὴν ἐπὶ συστάσει ἢ συνδρομῇ τῶν 12 τευχῶν δρ ζεταὶ διὰ τὴν Ἀμερικὴν εἰς δολλάρια 4, διὰ τὴν Αἴγυπτον εἰς Γ. Δ. 75, διὰ τὴν Κύπρον εἰς σελ. 15.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
4 Φεβρουαρίου 1929

Ὁ συγγραφεὺς
ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΓΑΛΑΝΟΣ
Ἄγ. Μελετίου 74

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Διευθυντῆς: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίαις ἐγγραφῆς
Ἔστω. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φο. 50 Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ἐδ Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος», Ὀδὸς Σταδίου 44—Ἀθῆναι